

Sygn. akt V CSK 656/13

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa [...] F. Spółki jawnej w upadłości układowej z siedzibą w P.
przeciwko Zakładowi [...] Sp. z o.o. w M.
przy udziale nadzorcy sądowego M. K.-S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 maja 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 11 kwietnia 2013 r., sygn. akt V ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od skarżącego na rzecz pozwanego 1800 (jeden tysiąc
osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód – [...] F. sp. jawna w upadłości układowej w P. oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji. Zagadnienie to musi mieć też znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

Skarżący wnosił o wyjaśnienie zagadnienia, sprowadzającego się do rozstrzygnięcia, czy na podstawie art. 484 § 2 k.c. możliwe jest miarkowanie kary umownej „poprzez zmniejszenie jej do zera”, gdy dłużnik z opóźnieniem wykonał swoje świadczenie w całości, a wierzyciel nie poniósł szkody. Trzeba jednak zwrócić uwagę, że kwestie dotyczące kary umownej i jej wysokości były wielokrotnie przedmiotem rozstrzygnięć Sądu Najwyższego, nie ma zatem powodu do wyjaśniania ich po raz kolejny. Ponadto, w okolicznościach sprawy niniejszej nie może być mowy o zmniejszeniu kary umownej „do zera”, skoro w wyroku Sądu pierwszej instancji zasądzono na rzecz skarżącego wynagrodzenie za wykonane roboty, pomniejszone o karę umowną w wysokości 20 000 zł. Wyroku tego powód nie zaskarżył, uznał zatem, że pozwanemu należała się kara umowna w tej wysokości. Sąd drugiej instancji uznał konieczność podwyższenia kary umownej i o tę podwyższoną wartość obniżył należne skarżącemu wynagrodzenie. W tej zatem sprawie nie istnieje zatem możliwość obniżenia kary umownej „do zera”, skoro prawomocnie przesądzone zostało, że kara umowna pozwanemu się należy, a tylko sporna była jej wysokość. Wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia prawnego nie ma zatem znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, co trafnie w odpowiedzi na skargę kasacyjną podniósł pozwany.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.